

Великий бачу тихий сад,
За ним старі руїни,
Беріз плакучих довгий ряд
Кидає мовчаливі тіні
На бзи, черемхи і жасмини...
Великий бачу тихий сад.

Садом вузька доріжка йде,
На скруті зламана, зігнута,
До замкових руїн веде,
Заросла зелями, забута,
Ногою людською не ткнута...
Садом вузька доріжка йде.

Здалека чути грюкіт фаль,
Грізний, пронизливий, таємний.
В глуху і безконечну даль
Пливуть тоті зловіщі гімни,
Як олово плавке і зимне...
Здалека чути грюкіт фаль.

З чолом, піднесеним до зір,
І з усміхом, що сумно грає,
В очах, задивлених в простір,
Доріжкою звільна ступаєш,
Мов втрати любові шукаєш...
З чолом, піднесеним до зір.

Хиляється додолу квіт,
І невгамовно хвиля грає,
Та, що, лиш раз піде під спід,
Наверх ніколи не вертає.
В корчах щось плаче і зітхає...
Хиляється додолу квіт.

Все дальше, дальше, дальше йдеш.
Землі ногою не торкаєш,
І, наче арфу, так несеш
Проміння місячне — і граєш,
Тугою серце квітам краєш...
І дальше, дальше, дальше йдеш.

З розцвілих і пахучих рож
Душисті капають бальзами,
Летить садом таємна дрож,
І дерева тремтять листками.
Заржавілі втворились брами...
Листки падають з розцвілих рож...

Краків, 1912

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Із записної книжки»](#)